

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สารเคมี หรือ ผลิตภัณฑ์ เช่น ทินเนอร์ แล็กเกอร์ กาวยาง กาวสังเคราะห์ ได้มีการนำมาใช้กันอย่างแพร่หลายในวงการอุตสาหกรรมเป็นเวลานานแล้ว โดยเฉพาะอุตสาหกรรมเกี่ยวกับเฟอร์นิเจอร์ การทาสี การพ่นสี ฯลฯ สารเคมีหรือผลิตภัณฑ์เหล่านี้มีลักษณะเฉพาะตัว คือ ระเหยได้ง่ายในอุณหภูมิปกติ จึงถูกรวมเรียกว่า "สารระเหย" และเนื่องจากกลิ่นเฉพาะตัวที่น่าชวนดม จึงถูกนำไปใช้ในทางที่ผิด ทำให้เกิดปัญหาการสูดดมกันอย่างแพร่หลาย

ในหลายประเทศ เช่น ในทวีปยุโรป และทางแถบอเมริกาเหนือ ถูกพบว่ามีการนำสารระเหยมาสูดดมเพื่อบำบัดความต้องการทางจิตใจนี้มาตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1800 เป็นต้นมา สารระเหยที่มักจะนำมาสูดดมกันก็ได้แก่ อีเทอร์ (Ether) กาวดีดพลาสติก น้ำยาล้างเล็บ เป็นต้น ในบางประเทศก็มีรายงานว่ามีผู้นำน้ำมันเบนซินมาสูดดมเช่นกัน¹ ซึ่งสารระเหยดังที่ได้กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่าเป็นสิ่งที่เรานำมาใช้เป็นปกติในชีวิตประจำวัน และโดยสภาพของสารระเหยเหล่านี้ ก็ไม่ถือว่าเป็นสิ่งที่ผู้ใดครอบครองไว้แล้วถือว่ามีความผิด จึงทำให้ปัญหาการเสพสารระเหยขยายวงกว้างขึ้น อีกทั้งการหาซื้อง่ายและราคาถูก การบรรจุหีบห่อง่ายต่อการพกพาและไม่เป็นจุดสนใจต่อผู้อื่น และยังไม่มีความหมายเฉพาะออกมาเพื่อควบคุม

---

¹ อภรณ์ สายเชื้อ, "ข้อสังเกตเกี่ยวกับเยาวชนในสถานพินิจกับสารระเหย", ตุลนาท 39 (มกราคม-กุมภาพันธ์ 2535): 95.

ผู้เสพสารระเหย (ก่อนปี พ.ศ. 2533) จึงทำให้จำนวนของผู้ติดยาเสพติดเพิ่มขึ้น จำนวนขึ้นอย่างมาก และก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ในสังคมขึ้นมา ได้แก่

1. ปัญหาด้านทรัพยากรบุคคล

สารระเหยเป็นสารที่สามารถทำอันตรายร้ายแรงต่อร่างกายของผู้เสพโดยตรง จะทำให้เกิดอาการพิษในระยะเฉียบพลันและระยะเรื้อรังได้ ซึ่งผลสุดท้ายก็คือ อวัยวะภายในจะถูกทำลายไปอย่างถาวร อันได้แก่ ระบบทางเดินหายใจ หัวใจ ตับ ไต และอันตรายร้ายแรงที่สุด คือ สารระเหยจะไปทำลายเซลล์ของสมอง จนสมองฝ่อ และไม่สามารถที่จะรักษาให้หายขาดได้ ผู้ป่วยจะเป็นโรคสมองเสื่อมไปตลอดชีวิตโดยที่ไม่สามารถกลับสู่สภาพปกติได้

นอกจากนี้ บุคคลที่ติดยาเสพติดนั้น ประสิทธิภาพต่างๆ ของร่างกายจะเสื่อมโทรมลง ทำให้ประเทศชาติขาดทรัพยากรมนุษย์ที่จะพัฒนาประเทศต่อไป อีกทั้งประเทศอาจขาดความมั่นคง เนื่องจากชายไทยผู้ถึงเกณฑ์เข้ารับราชการทหาร มีสุขภาพทรุดโทรมอ่อนแอเพราะติดยาเสพติด ส่วนผู้ติดยาเสพติดที่เป็นเด็กหรือเยาวชนอาจทำให้เสียอนาคตได้

2. ปัญหาด้านเศรษฐกิจ

ผู้ติดยาเสพติดจำเป็นต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเสพเพื่อบำบัดความต้องการของตนในแต่ละวันเป็นจำนวนมากเมื่อเปรียบเทียบกับรายได้ ตามสถิติ พบว่าผู้ติดยาเสพติดส่วนใหญ่จะเสียค่าใช้จ่ายระหว่าง 15-30 บาทต่อวัน* และถ้าผู้ติดยาเสพติดยังเป็นเยาวชนอยู่ ก็จะทำให้กระทบกระเทือนต่อรายได้ของผู้ปกครองอีกด้วย

ในด้านเศรษฐกิจส่วนรวม ปัญหายาเสพติดก็ก่อให้เกิดผลกระทบเช่นกัน นั่นคือรัฐบาลต้องเสียค่าใช้จ่ายในด้านต่างๆ เช่น การดำเนินคดีกับผู้กระทำความ

---

* สถิติของเด็กและเยาวชนของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก โดยฝ่ายพยาบาล กองแพทย์ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง กระทรวงยุติธรรม.

ผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับสารระเหย การบำบัดรักษาและการฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ติดสารระเหย เป็นต้น

3. ปัญหาด้านสังคม

ผลร้ายของสารระเหยที่มีผลต่อร่างกายโดยตรงนั้น สามารถทำให้ผู้ติดสารระเหยจนยากจะแก้ไขแล้วมีสภาพร่างกายที่อ่อนแอทรุดโทรมจนไม่สามารถประกอบกิจการงานตามปกติได้ เพราะสมรรถภาพทางร่างกายเสื่อมถอยลง อีกทั้งยังไม่เป็นที่ยอมรับของบุคคลทั่วไปในสังคมรวมถึงญาติพี่น้องก็ยิ่งรังเกียจ

ผู้ติดสารระเหยอาจก่อปัญหาอาชญากรรมขึ้นในสังคมได้ เช่น การลักทรัพย์ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ เพื่อนำเงินมาซื้อสารระเหยสุดดม หรือทำร้ายร่างกายผู้อื่น หรือในกลุ่มผู้ติดสารระเหยด้วยกัน หรือการกระทำผิดทางเพศ ฯลฯ นอกจากนี้ในการมีวามสุขของกลุ่มผู้ติดสารระเหยอาจเกิดความสัมพันธ์ทางเพศทำให้เยาวชนหญิงตั้งครรภ์และบุตรที่เกิดมาก็อาจเป็นภาระต่อสังคมอีกต่อไปด้วย

4. ปัญหาด้านการเมือง

จากการที่ประสิทธิภาพของร่างกายและสมองอ่อนแอ และทรุดโทรมลง เนื่องจากถูกทำลายโดยฤทธิ์ของสารเคมีในสารระเหย ก็จะทำให้การใช้สิทธิทางการเมือง เช่น การใช้สิทธิในการเลือกตั้งของผู้ติดสารระเหยขาดประสิทธิภาพเช่นกัน เพราะอาจถูกชักนำจากผู้แสวงหาผลประโยชน์ในทางการเมืองได้

จากปัญหาข้างต้นอันกระทบต่อส่วนต่างๆในสังคม รัฐจึงจำเป็นต้องหามาตรการทางกฎหมาย เพื่อเป็นการป้องปรามไม่ให้เกิดปัญหาการเสพติดสารระเหยของประชากรในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเยาวชนของชาติ แต่เดิมนั้น มาตรการทางกฎหมายที่ใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาระเบิดสารระเหยนี้ ยังไม่มีชัดเจนเท่าใดนัก อีกทั้งเป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุ และใช้เฉพาะเยาวชนที่ยังเป็นนักเรียนนักศึกษาอยู่เท่านั้น นั่นคือ

ก) ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 ข้อ 4

"นักเรียนและนักศึกษาต้องประพฤติตนอยู่ในระเบียบวินัยของโรงเรียนหรือสถานศึกษาที่ตนสังกัดอยู่. . . และต้องไม่แต่งกายหรือประพฤติตนไม่สมควรแก่วัยหรือไม่เหมาะสมแก่สภาพของนักเรียนและนักศึกษา ทั้งนี้ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง"

กฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ.2515) ออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 132 ลงวันที่ 12 เมษายน 2515 ข้อ 1 " การแต่งกายและความประพฤติดังต่อไปนี้ถือว่าไม่เหมาะสมแก่สภาพของนักเรียนตามความในข้อ 4 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 . . .

(7) สูบบุหรี่ สูบกัญชา หรือเสพสุรายาเสพติด หรือของมีนเมาอย่างอื่น "

ข) ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 294 ข้อ 1

"ในประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้

. . .

"ประพฤติตนไม่สมควร " หมายความว่า ประพฤติตนไม่สมควรแก่วัยตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

กฎกระทรวง (พ.ศ.2515) "การประพฤติตนไม่สมควรแก่วัย คือ การประพฤติดังต่อไปนี้

. . .

(5) เสพสุรา สูบบุหรี่ หรือยาเสพติดให้โทษ หรือของมีนเมาอย่างอื่นหรือเข้าไปในสถานที่จำหน่ายสุรา เพื่อเสพสุราหรือซื้อสุรา

ในช่วงระยะเวลาที่ประกาศคณะปฏิวัติทั้ง 2 ฉบับประกาศใช้อยู่นั้น ยังไม่ค่อยจะมีปัญหาเกี่ยวกับการเสพสารระเหยในเยาวชนเท่าใดนัก เพราะประชาชนทั่วไปก็รู้จักสารระเหยในการใช้ประโยชน์ทางด้านอุตสาหกรรมเท่านั้น ในช่วงระยะเวลา 10 ปีต่อมา ปัญหาการเสพสารระเหยในหมู่เยาวชนจึงเริ่มเกิดขึ้นและ

ขยายวงกว้างออกไป จนกลายเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญอีกปัญหาหนึ่ง การนำมาตรการทางกฎหมายที่มีอยู่อันได้แก่ ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 132 และ ฉบับที่ 294 และประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ 26 (พ.ศ.2529) เรื่อง กำหนดทินเนอร์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก เพื่อป้องกันการเสพสารระเหยในเขวachsenที่ไม่เกิดผล ในทางตรงกันข้าม ปัญหาการเสพสารระเหยในหมู่เขวachsenยิ่งทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สาเหตุของการเสพสารระเหยในหมู่เขวachsenส่วนมาก มักมาจากความรู้ที่เท่าไม่ถึงการณ์ของเขวachsen ซึ่งถูกชักนำไปโดยบุคคลต่างๆ เช่น เพื่อน ญาติ คนรู้จัก เป็นต้น ทำให้เกิดปัญหาการเสพติดสารระเหย และปัญหาต่างๆ ดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น อันกระทบกระเทือนต่อสังคมส่วนรวมอย่างยิ่ง ดังนั้น ทางรัฐบาลจึงได้บัญญัติมาตรการทางกฎหมาย เพื่อมาแก้ไขปัญหาการเสพสารระเหย นั่นคือ พระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ.2533 ซึ่งสาระสำคัญของพระราชกำหนดฉบับนี้มีอยู่ 4 ประการ คือ

- การควบคุม ซึ่งได้แก่ การให้อำนาจรัฐมนตรีในการประกาศชื่อ ประเภท ชนิด หรือขนาดบรรจุของสารระเหย และกำหนดให้ผู้ผลิต ขาย หรือนำเข้า ซึ่งสารระเหย ต้องจัดให้มีภาพ เครื่องหมาย หรือข้อความที่ภาชนะบรรจุ หรือหีบห่อบรรจุสารระเหย

- การป้องกัน ซึ่งได้แก่

1) ห้ามมิให้ผู้ใดขาย จัดหา หรือ ให้สารระเหยแก่ผู้ติดสารระเหย และห้ามมิให้ผู้ใดขายสารระเหยแก่ผู้มีอายุไม่เกิน 17 ปี

2) ห้ามมิให้ผู้ใดจงใจ ชักนำ ยุยงส่งเสริม หรือใช้อุบายหลอกลวง ให้บุคคลใช้สารระเหย

3) ห้ามมิให้ผู้ใดใช้สารระเหยบำบัดความต้องการของร่างกายหรือจิตใจ

- การปราบปราม ซึ่งได้แก่ การกำหนดโทษทางอาญาให้แก่ผู้กระทำความผิดตามพระราชกำหนดสารระเหย

- การบำบัดรักษา ซึ่งได้แก่ การให้อำนาจรัฐมนตรีในการกำหนดสถานพยาบาลที่บำบัดรักษาผู้ติดสารระเหย และการส่งตัวเข้ารับการบำบัดรักษาของผู้ติด

สารระเหยที่มีอายุไม่เกิน 17 ปี และที่มีอายุเกิน 17 ปี²

หลังจากที่พระราชกำหนดฉบับดังกล่าวได้ออกบังคับใช้แล้ว สถิติของ ผู้กระทำผิดฐานเสพสารระเหย ก็ยังคงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ* และในจำนวน ผู้ที่เสพสารระเหยซึ่งถูกจับมาดำเนินคดีนั้น ก็พบว่าเป็นผู้ที่กระทำความผิดซ้ำอีก ดังนี้ แสดงว่า กฎหมายเกี่ยวกับการป้องปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับสาร ระเหยที่ได้ออกมาใช้บังคับในปัจจุบันนั้น ยังขาดมาตรการทางกฎหมายในการ ควบคุม ป้องกัน และแก้ไขปัญหากับผู้เสพสารระเหยที่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

5. ปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย

ก) ในความผิดฐานใช้สารระเหยบำบัดความต้องการของร่างกาย หรือจิตใจตามมาตรา 17 พระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. 2533 ได้กำหนดอัตราโทษจำคุกและปรับไว้ แต่ส่วนใหญ่ในการกระทำความผิดครั้งแรก ศาลจะพิพากษาจำคุก 15 วัน หรือปรับ 500 บาท และเปลี่ยนโทษปรับเป็นโทษกักขัง (อัตรา 70 บาท ต่อวัน) เมื่อผู้ต้องหาพ้นโทษมา ก็กลับเข้าสู่สังคมเดิม และ สูดดมสารระเหยอีก เมื่อถูกจับอีก แล้วถูกลงโทษอีก ก็กลับออกมาสู่สังคมและ สภาพเดิมหลังจากพ้นโทษ วันเวียนเป็นวัฏจักรเช่นนี้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า มาตรการทางกฎหมายที่ใช้แก้ไขผู้กระทำผิดฐานสูดดมสารระเหยฯ ในปัจจุบันนี้ มุ่งเน้น ถึงการลงโทษ ซึ่งตามทฤษฎีการลงโทษถือว่า การลงโทษในความผิดฐานนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเป็นการข่มขู่ให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวต่อการลงโทษ ซึ่งเห็นได้ ว่าไม่ได้ผลเท่าที่ควร*

²ไพศาล ปวงนิยม, "คำบรรยายพระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. 2533", เอกสารเผยแพร่ กระทรวงสาธารณสุข, ม.ป.ป. (อัดสำเนา)

*สถิติการจับกุมการกระทำผิดตามพระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย ในปี พ.ศ. 2533 - 2536; โปรดดูแผนภูมิในบทที่ 3, หน้า .

ข) บุคลากรในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (พนักงานสอบสวน, อัยการ, ศาล) ในปัจจุบัน ยังคงมองว่าผู้กระทำความผิดฐานสุดตมสารระเหย ตามพระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหยเป็นอาชญากรที่สมควรถูกลงโทษทางอาญามากกว่าที่จะมองว่าเขาเป็นผู้ป่วยที่ต้องการการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ

ค) มาตรการการบำบัดรักษาผู้ติดสารระเหยในปัจจุบัน ยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เนื่องจากระบบการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดทั่วไปนั้น* จะมีอยู่ 2 ระบบที่สำคัญ คือ

- ระบบการบำบัดรักษาโดยสมัครใจ คือ เปิดโอกาสให้ผู้ติดยาเสพติดเข้ารับการบำบัดรักษา ก่อนการกระทำความผิดจะปรากฏต่อเจ้าพนักงาน

- ระบบการบำบัดรักษาโดยบังคับ คือ กฎหมายได้บัญญัติให้ผู้กระทำความผิดซึ่งติดยาเสพติดเข้ารับการบำบัดรักษาในสถานพยาบาลหรือศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น 2 ช่วงคือ

1) ระบบการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดโดยบังคับ ก่อนมีการฟ้องต่อศาล

2) ระบบการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดโดยบังคับ ในระบบต้องโทษ คือ การนำตัวผู้ติดยาเสพติดเข้ารับการบำบัดรักษาในสถานพยาบาลที่กฎหมายกำหนด หลังจากที่ได้พิจารณาคดีพิพากษาแล้วว่าผู้นั้นมีความผิดฐานเสพยาเสพติด

ตามพระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. 2533 มาตรา 26 ถึงมาตรา 30** ซึ่งได้บัญญัติถึงการบำบัดรักษาผู้ติดสารระเหย จะเห็นได้ว่ามี

---

*พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 มาตรา 3 "ยาเสพติด" หมายความว่า ยาเสพติดให้โทษ..... และสารระเหยตามกฎหมายว่าด้วยป้องกันการใช้สารระเหย.

**โปรดดู พระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. 2533 ในภาคผนวก.

การบัญญัติ เฉพาะระบบการบำบัดรักษาโดยบังคับในชั้นพิจารณาของศาลเท่านั้น โดยศาลเป็นผู้พิจารณาวินิจฉัยว่าเป็นผู้ติดสารระเหย ศาลจะสั่งให้ส่งตัวผู้ติดสารระเหยนั้น ไปรับการบำบัดรักษาในสถานพยาบาลจนกว่าจะครบขั้นตอนการบำบัดรักษาก็ได้ ตามมาตรา 26 และ 28 แห่ง พ.ร.ก. ป้องกันการใช้สารระเหยฯ จะเห็นได้ว่า มาตรการบำบัดรักษาผู้ติดสารระเหย ยังขาดมาตรการบำบัดรักษาผู้ติดสารระเหยในระบบสมัครใจ และมีได้บัญญัติถึงมาตรการบำบัดรักษาโดยบังคับก่อนมีการฟ้องต่อศาล ซึ่งเป็นมาตรการที่นำมาแก้ไขปรับปรุงผู้ติดสารระเหยในสถานะที่เป็น "ผู้ป่วย" ในสังคม ที่ต้องการการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพมากกว่าการลงโทษทางอาญา

ง) ในขณะนี่ยังมิได้มีการจัดตั้งสถานบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดสารระเหยโดยเฉพาะ

จ) ในพระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. 2533 ยังขาดมาตรการหลังการบำบัดรักษา เช่น การคุมประพฤติ การติดตามผลการบำบัดรักษา การให้ทางครอบครัวของผู้ติดสารระเหยร่วมมือให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ติดสารระเหย เป็นต้น ในปัจจุบันมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดอยู่ 4 ฉบับ ได้แก่

- (1) พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518
- (2) พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522
- (3) พระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. 2533
- (4) พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2534

ในกฎหมายดังกล่าวมาข้างต้น ต่างก็มีรูปแบบการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดแตกต่างกันไป ซึ่งจะขอนำไปกล่าวถึงในส่วนของการวิเคราะห์ตัวบทกฎหมายต่อไป

วัตถุประสงค์ของวิทยานิพนธ์

เพื่อเสนอแนวทาง ในการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับสารระเหยของไทย อันอาจจะเป็นขอบเขตและแนวทางในทางกฎหมาย ซึ่งเจ้าหน้าที่และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ในการแก้ปัญหาทุกฝ่ายจะได้นำไปปฏิบัติต่อไป โดยเฉพาะการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ติดยาเสพติด ซึ่งจะนำเสนอมาตรการการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดที่เหมาะสม และการมีมาตรการหลังการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพแล้ว นอกจากนี้จะได้กล่าวถึงความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสารระเหย (ทางการแพทย์และเภสัชวิทยา) ความเป็นมาของมาตรการทางกฎหมายในการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดของไทย พร้อมทั้งสถิติในความสัมพันธ์กับสารระเหย

สมมติฐานของการศึกษา

มาตรการการลงโทษทางอาญากับผู้ติดยาเสพติดในปัจจุบัน คือการจำคุก และปรับ ยังไม่สามารถแก้ปัญหาการติดยาเสพติดได้ เพราะไม่ควรถือว่าผู้ติดยาเสพติดเป็นอาชญากรที่สมควรได้รับการลงโทษเท่านั้น แต่ควรถือว่าเขาเป็นผู้ป่วยที่ต้องการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ เพื่อให้หายจากการเสพติด และไม่หันกลับไปเสพสารระเหยอีก และทำให้เขาสามารถกลับเข้าสู่สังคมปกติได้โดยเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปในสังคม อีกทั้งพิษภัยของสารระเหยนั้น มีอันตรายต่อร่างกายของผู้ที่ได้สูดดมเข้าไปอย่างถาวร ดังนั้น จึงควรที่มีมาตรการทางกฎหมายในการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดให้เหมาะสม

ขอบเขตของวิทยานิพนธ์

จะได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์กฎหมายที่เกี่ยวกับสารระเหย โดยเฉพาะ

การบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด โดยเปรียบเทียบกับการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดชนิดต่างๆ และทำการเปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายในการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดของต่างประเทศ เพื่อหามาตรการทางกฎหมายในการบำบัดรักษานำมาใช้กับผู้ติดยาเสพติดได้อย่างเหมาะสมที่สุด อีกทั้งจะได้เสนอความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสารระเหย ความเป็นมาของมาตรการทางกฎหมายในการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดและสถิติในคดีความผิดเกี่ยวกับสารระเหย เพื่อเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์กฎหมายอีกด้วย

วิธีการวิจัย

จะได้ทำการวิจัยเอกสารเกี่ยวกับสารระเหยทางด้านกฎหมายของไทยและของต่างประเทศ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสารระเหย ความเป็นมาของมาตรการในการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดของไทย พร้อมทั้งสถิติในคดีความผิดเกี่ยวกับสารระเหย และเปรียบเทียบการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ติดยาเสพติดชนิดอื่นกับผู้ติดยาเสพติด รวมทั้งทำการสัมภาษณ์บุคคลผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งมีหน้าที่และประสบการณ์ในการปฏิบัติงานตามกฎหมายเกี่ยวกับสารระเหย แล้วนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์โดยละเอียด แล้วสรุป เพื่อเสนอหลักการและแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับสารระเหยของไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ติดยาเสพติดต่อไป

ประโยชน์ที่จะได้รับจากวิทยานิพนธ์

จะได้รับความรู้เกี่ยวกับสารระเหยในด้านต่างๆ คือ กฎหมายเกี่ยวกับสารระเหยของไทยและของต่างประเทศ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสารระเหย ความเป็นมาของมาตรการในการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด สถิติในคดีความผิดเกี่ยวกับสารระเหย การบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ติดยา

เสด็จชนิดอื่นและผู้ติดสารระเหย และแนวทางการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับ
สารระเหยของไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพของ
ผู้ติดสารระเหย ซึ่งอาจเป็นที่มาของมาตรการทางกฎหมายในการแก้ไขปัญหายา
ระเหยที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นในอนาคต